

„Stajerc“ izhaja vsaki pelek, daيران z dnevom naslednje nedelje.

Naročina velja za Avstrijo: za celo leto 3 krome, za pol in četrt leta razumno; za Ogrsko 4 K 50 vin. za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računajo naročnino z ozirom na visokost poštne. Naročnino je plačati naprej. Posamezne štev. se prodajajo po 6 v.

Uredništvo in upravnštvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje štev. 3.

Slava Tebi, ki si nas kmete ljubili!

Kmečki stan, srečen stan!

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastoj, ali rokopiše se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak forek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inserterov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 5.

V Ptuj v nedeljo dne 31. januarja 1909.

X. letnik.

Boj proti kranjski hranilnici.

Opetovano že smo vprašali, kakšni namen ima pravzaprav vsa prvaška gonja proti nemstvu in Nemci. Vsaka politika in vsako politično delovanje mora imeti vendar gotovi cilj, gotovi smoter in gotove namene; in prvaška, tako zvana „slovensko-narodna“ politika? O njenih namenih nam ni ničesar znano, njen smoter je nejasen in njeni cilji so — bogve v katerem močvirju... Prava zagata je ta prvaška politika, pravi dirindaj in pravi babilonski stolp.

Naj si bodi človek še tako zaveden Slovenec, to mora vendar priznati, da je slovensko ljudstvo malo, pritlikavo, revno ljudstvo, ki je odvisno od gospodarskega napredovanja sosednih večjih narodov. Vse, kar se je na Slovenskem kulturnega, duševnega, gmotnega, gospodarsko-koristnega storilo in doseglo, vse to je pravzaprav plod zveze z Nemci. Kdor kaj družega trdi, je zaslepljen fanatik, ki ne ve, kaj blebata, ki le vpije, ker ima veselje na vpitju. Pametni človek dokazuje z dejstvi svoje prepričanje, — prvaški kričači pa tulijo in kričijo, dokazov pa nimajo.

Dr. Anton Dermota v Ljubljani je gotovo dobri Slovenec, vsaj tako dobri Slovenec kakor razni gospodje z nemškimi imeni in nemško preteklostjo. In ta slovenski dr. Anton Dermota je imel pogum, da je zabrusil fanatičnemu slovenstvu v obraz: Kaj pa v pravzaprav hočete? Kaj pa se repenčite? Nemci v gospodarskem oziru samo roko vzdignejo in Slovencev ni več!

Tako je dejal — Slovenec dr. Dermota. In res je! Gospodarstvo Slovencev z a-moglo je napredovati edino z nemško pomočjo, pa če je to gospodi okoli

„Slovenskega Naroda“ ali „Slovenca“ prav ali ne. Zato ni čudno, da so Nemci še danes najznamenitejši gospodarski činitelj celo na Kranjskem, kjer skušajo danes vsakega človeka pobiti, kdor je Nemeč.

Iz stališča te resnice je zlasti slovensko-narodno bojkotno gibanje obsojati. Kaj bodejo te prvaške „posojilnice“ in „hranilnice“ in „zveze“, ki vendar le beračijo in ki nimajo nikakoršne varščine, nikakoršne garancije, da ne bodejo njih člani izgubili krvave svoje krajarje v — prid našemljene slovenske domovine...

Posebno smešna je prvaška gonja proti kranjski hranilnici v Ljubljani, ki je kakor znano v nemških in naprednih rokah. Kranjska hranilnica je eden najstarejših in najzanesljivejših denarnih zavodov cele države. In lahko trdim, da vsi slovenski denarni zavodi skupaj niso niti del tistih dobrot slovenskemu ljudstvu storili, kakor ta kranjska hranilnica. Dokaz temu naj bode sledeče poročilo o delovanju kranjske hranilnice na polju javne dobrotelosti tekom vlade cesarja Franca Jožefa I.:

„Kranjska hranilnica porablja kakor znano čiste dohodke svojega zavoda — ne glede na to, kar odkazuje svojem rezervnemu zakladu — po pravilih za pospeševanje občekoristnih podjetij na Kranjskem ter je darovala za vele-slavne vlade Njega Veličanstva cesarja Franca Jožefa I. v take namene znesek nad sedem milijonov kron. Pospeševala in podpirala je vse dobrotelne in občekoristne zavode v mestu in na kmetih, izpodbujala je k novim ustanovitvam in jih je tudi sama oživotvarjala. Brezštevne so podpore, ki jih je porabila Kranjska hranilnica za oskrbo ubožcev in strežbo bolnikov, za vzgojo mladine in šolo, za zemljedelstvo in

prometne svrhe, za umetnost in vedo, ter nikakor ne najmanj tudi za stavbni razvoj deželnega stolnega mesta. Nastopni podatki so majhen posnetek iz bogatega zaznamka daril. I. Obskrba ubožcev in bolnikov. Ubožnemu zakladu mestne občine ljubljanske, „Vincencijevim družbam“ na Kranjskem, „Deželnemu podpornemu društvu Rdečega križa“, „Evangeljskemu ženskem društvu“, „Jožefinu“, „Društvu za obskrbo ubožcev“ ter drugim društvom in zavodom, ki so določeni za oskrbo ubožcev in bolnikov, potem v olajšavo krajevnih stisk dovoljene podpore znašajo skupaj več stotisoč kron. Tako se je dalo samo ubožnemu zakladu mesta Ljubljane v zadnjih šestdesetih letih 210.460 K. Izmed večjih podpor za oskrbo ubožcev in bolnikov navajamo: Jožefa Luckmanna ustanovi za ubožane trgovce in obrtnike 100.000 K, prispevek za olajšavo sile, ki je nastala v Ljubljani po potresni katastrofi l. 1895 27.600 K, ustanova zavetišča za nezdravljive bdnike v znesku 1.000.000 K, za duhovsko bolnišnico v Ljubljani 30.000 K, kot prispevek k stavbnim stroškom deželne bolnišnice v Ljubljani 160.000 K, samostanu usmiljenih bratov v Kandiji pri Novem mestu kot prispevek k stavbnim stroškom tamošnje bolnišnice 50.000 K, za gradnjo Elizabetne otroške bolnišnice v Ljubljani 40.000 K, za gradnjo ženske bolnišnice v Novem mestu 30.000 K, za bolnišnico v Kočevju 15.660 K, naposled letni prispevki, določeni za leta 1890. ustanovljeno starostno hranilnico v zvišanje obrestovanja vlog vsega skupaj 140.000 K. II. Za vzgojo mladine in za šolo so se naklonila razen rednih podpor mnogotevilnim društvom, ki se pečajo z vzgojo mladine, še nastopna večja darila: deški sirotiščnici „Marijanišče“ 68.000 K, Lichtenthurnovi deklški sirotiščnici 20.000 K, deklški sirotiščnici v Kočevju 30.000 K, za ustanovitev realčnih usta-

Roparske dežele.

Naši prvaki se vedno ogrevajo za balkanske države, kakor da bi bile te vzor izobrazbe in kulture. Saj je znano, da so prvaki n. p. dne 2. decembra v Ljubljani izstavili in razsvetili sliko smrkavega srbskega prestolonaslednika Jurčeka namesto one našega sivolasega vladarja... Prvakom je pač več za zvezo z balkanskimi narodi nego za zvestobo do naše države in našega cesarja.

Kakšne so neki te »vzorne« balkanske države, po katerim se prvakom kar sline cedijo? Neki poznavalec razmer pripoveduje o tamošnjih šegah in navadah m. dr. sledeče dogodbice:

Na vsak način opravičeno se toži iz vedno nemirnih balkanskih držav zmiraj o grozovitostih, ki jih delajo politične in roparske bande. Razumeti, čeprav ne opravičiti, se da to s tem, da so tam, zlasti v Albaniji, človeška življenja zelo po ceni. To pa v kljub temu, da se je skušalo v zadnjih letih zločine roparjev s strogimi zakoni omejiti. Zato pa vlada v Albaniji še vedno sratomni madež neomejenega krvnega maščevanja (Blutrache). To maščevanje je po navadi posledica ljubosumja in se pojavi skoraj vsak dan. Pravijo ji tudi »vendetta«. Krvno sovraštvo ali »vendetta« pa ne zadene le pri prepiru neopredno udeležene osebe, temveč tudi vse, čeprav neudeležene sorodnike.

Neki potnik pripoveduje, da je nekaj jezidil skozi divjo gorsko pokrajino. Ostavil se je k pojedini. Njegov voditelj mu je pravil, da je eden njegovih prijateljev pred kratkem postal žrtev krvnega sovraštva. »In tudi

jaz«, je dejal ter pogladil svoj revolver, »tudi jaz pridem kmalu na vrsto.« Vprašal sem ga začudeno, je-li je tudi on v tako zadevo zamešan. In mož mi je pripovedoval to-le: »Moj brat Tef se je v Skutari pred enim letom v neko lepo deklico zaljubil. To deklico mu je hotel odvzeti neki tekmeč, po poklicu kovač iz Bazara. Po daljšem prepiru nagnila se je deklica k mojemu bratu. Ali njegov tekmeč ga je čakal s puško v roki, in ko je moj brat Tef nekega večera iz hiše svoje ljubice prišel, ustrelil je kovač reveža.« — Voditelj je molčal in pogledal jezno navzgor. — »No, in —?« sem vprašal. — »No, gospodine, kaj bi Vi storili, ko bi se Vašega brata kakor psa ustrelilo? Vzel sem puško in teden pozneje je ležal morilec v svojem grobu. Ustrelil sem ga v srce. Potem sem zapustil mesto Skutari.« — »Ali se čutite tukaj v Crnigori bolj varni?« — »Varen?« odgovoril je s smehom. »Ne, v kratkem, morda še danes, me bode brat Albanca usmrtil; on mora storiti, kajti to zahteva usoda; zakaj bi se torej žalostil, ko itak niti ne pomaga?« In ta mož, ki je bil vsako uro v smrtni nevarnosti, si je mirno cigareto užgal. — »Ali se ne bojite, potovati z menoj v Skutari?« — »Bojim, gospodine?« je zaklical z očitajočimi pogledi; »bojim? Noben Albanec se ne boji krvnega maščevanja. Jaz sem usmrtil njegovega brata in on mora mene usmrtili. To je pri nas postava.« — »In deklica?« sem vprašal. — »Oj, ta je bila kakor vse druge. Pred enim mesecem omožila je nekega starega trgovca s tobakom, ki bi bil prav lahko njen oče. Vbogi Tef, ko bi ti to vedel!« — »In krvno maščevanje traja še naprej?« — »Seveda, saj tako dolgo, da sem jaz mrtev.« — Popolnoma udan kadil je mož svojo cigareto naprej. On ve: nekega dne, ko bode šel po ce-

sti, zadonel bode za hrptom strel, in on, nadaljna žrtev spremenljivosti dekleta, padel bode mrtev na tla. — »Z Bogom!« —

Nekega jutra, pripoveduje dotični potnik nadalje, šel sem z mojim znancom na sprehod, ko nas sreča mlada ženska. — »To je Maika Kul Marašul«, dejal je nekdo izmed naše družbe. — »In kaj je z njo?« sem vprašal. — »No, Maika, ki je sama izvršila krvno sovraštvo. Pred dvema letoma bila je najlepše deklica naše naselbine, za katero se je potegovalo mnogo mož. Potem je omožila Leca, mladega, krepkega moža. Ali že po enem mesecu je bil ta zahrbtno umorjen in sicer od svojega lastnega brata, ki je stanoval v Dimu in ljubil Majko. Le-ta je skoraj znorela od bolesti in žalosti. Kmalu pa se je odločila, da izvrši z lastnimi rokami krvno maščevanje. Skoraj eno leto dolgo jo ni bilo tukaj videti. Trdovratno je zasledovala svojega svaka, najprej v Ohrido v Makedonijo, potem v Skopio, v Prisreud in v mnogo drugih krajev. Vedno je čakala prilike, da ustrelji morilca svojega moža. Končno je prišla ta prilika. Srečala je morilca na glavni cesti v Skodri. Vzela je pistolo iz pasa in jo ustrelila možu v obraz. Pogumna ženska, kaj? ... Ali ne dosti s tem. Tri dni je potovala do hiše starišev svojega svaka in ustrelila obadva. Od tega časa živi zopet med nami, kajti smrt ubogega Lenca je pač maščevana. Obžaloval sem, da je moral Lenc tako kmalu umreti, kajti bil je eden mojih najboljših prijateljev...«

Takšne približno so razmere v balkanskih državah...

nov 30.000 K, za ustanovitev tehniških ustanov 35.000 K, za ustanovo za obrtne strokovne šole 50.000 K, za tri ustanovna mesta na dijaškem zavetišču na Dunaju 30.000 K, za zgradbo realnega poslopja v Ljubljani K 960.000 K. Poleg tega je porabila Kranjska hranilnica vsako leto znatne zneske za podporo učence, se mladine, s tem, da je redno darovala precejšnje vsote predstojništvom vseh srednjih šol dežele, potem vsem ljudskim šolam v Ljubljani in društvom, ki se bavijo s takimi podporami. III. Zemljedelstvo. Neznatne tudi niso v svoji skupni vsoti številne večje in manjše podpore za pospeševanje zemljedelstva. Ne glede na Kmetijsko družbo za Kranjsko, ki dobiva dokaj let rentne podpore, so se podpirale tudi njene podružnice in mnogoštevilne gospodarske zadruge; tudi prispevki, ki jih je darovala Kranjska hranilnica za napravo in ohranitev šolskih vrtov v deželi, katerih naprave ne bi bila pospeševala. Samostojna akcija, ki jo je priredila Kranjska hranilnica, je bila podpora za prenovitev vinogradov in krškem okraju s porabo okroglo 30.000 K. IV. Promet tujcev. V ta namen so se darovale podpore kranjskemu odseku nemškega in avstrijskega planinskega društva, volilo zdravilišču na Bledu v znesku 35.000 K in več manjših podpor za povzdigo tujskega prometa. V Prometu Kranjska hranilnica se tudi ni nebitveno udeleževala pospeševanja za gradnjo železnic v deželi. Prispevala je k začetnim delom skoro vseh krajevnih železnic na Kranjskem. O priliki gradnje železnic Ljubljana-Kamnik, dolenskih železnic, železnice iz Ljubljane na Vrhniko in proge Kranj-Trzin je pospeševala Kranjska hranilnica njih financiranje s tem, da je prevzela osnovne delnice v skupnem znesku 587.200 K. Za napravo železniških postaj na Verdu pri Vrhniki, Boštanju in Beli peči je prispevala vseh 17.000 K. VI. Umetnost in umetni obrt. Redne letne podpore so se dajale umetnoobrtini strokovni šoli v Ljubljani, Kranjskemu zavodu za umetno tkalstvo, Filharmonični družbi in Glasbeni Matici. Poleg tega je podpirala Kranjska hranilnica ne majhno število domačih umetnikov z ustanovami in z nakupom njihovih del. Cerkevni umetnosti zlasti je služila letna podpora škofjskemu umetniškemu društvu v Ljubljani. Nič manj ni pospeševala Kranjska hranilnica vzdrževanja in popraviljanja cerkvenih umetniških spomenikov. K stroškom za popravilo stolne cerkve v Ljubljani in k stroškom kapiteljske cerkve v Novem mestu je darovala znesek 15.000 K. Manjše zneske je naklonila za zgradbo, odnosno vzdrževanje in olešavanje cerkva pri Sv. Jakobu in v trnoyskem predmestju v Ljubljani, potem one v Stari Loki, Št. Lampertu, na Premu, frančiškanske redovniške cerkve v Novem mestu, cerkva v Radovljici, Št. Marjeti pri Preski, Velešovem in več drugih. VII. Za stavbni razvoj deželne stolnega mesta, osebne tamkaj, za zgradbo poslopij, ki služijo občekoristnim namenom, se je darovalo med drugim: za gradnjo župnišča pri Sv. Jakobu 24.000 K, za gradnjo delavskih hiš 180.000 K, za gradnjo topničarske vojašnice 300.000 K, za gradnjo deželne muzeje "Rudolfina" 260.000 K, za gradnjo deželne gledališča 52.000 K, za gradnjo poštnega poslopja 70.000 K. VIII. Znanstvena stremiljenja je Kranjska hranilnica vselej dejanski podpirala. Muzejsko društvo in potresno opazovalnico je podpirala prav tako radodarno kakor mnogoštevilne zasebne učenjake, ki so si izbrali za poklice preučevanje naše domovine. Pričujoče številke dovoljujejo kratek pregled o tem, kar je darovala Kranjska hranilnica v blaginjo dežele in v korist mesta Ljubljane ter dopuščajo nado, da bo mogla Kranjska hranilnica ob prospernem in neoviranem razvitku svojega poslovanja delovati tudi nadalje v staroobičajnem blagovitem zmislu kot prava dobrotnica dežele Kranjske!

Proti tej hranilnici torej, ki je toliko dobrega storila, so pričeli prvaki po nesrečnih septemberskih dogodkih gonjo in jo skušali ugonobiti. Razumi se samo ob sebi, da se je hotelo s tem pomagati edino na pol bankerotnim prvakiškim potjetjam, ki smrdijo vsi precej po žilindri. Prišlo se je agitirati s tem, da ne stoji kranjska hranilnica dobro. To je seveda brezvestna, pobalinska laž. Dne 1. oktobra 1908

imela je kranjska hranilnica vlog za skupno čez 65 $\frac{1}{2}$ milijone kron. Ves ta denar je popolnoma varno naložen, tako da vložniki niti vinarja ne morejo izgubiti. Poleg tega ima hranilnica še rezervnega sklada blizo 9 milijone kron. Prvaška gonja je povzročila sicer, da so se vloge do konca novembra za 9 milijone znižale. Tistim, ki so denar zahtevali, se je brez zapreke izplačal. Ta vzorna hranilnica se je torej lahko brezvestni prvaki gonji smejala.

Na naprosbo hranilnice sta tudi od vlade pooblaščenca gg. c. k. dvorni svetnik Gozani in c. k. deželno-sodni svetnik Kremlašek blagajne preiskala in našla, da je vse "v naravnost vzornem redu" in da daje kranjska hranilnica vložnikom "najboljše varstvo ter je vsak strah pred kakšno izgubo popolnoma neutemeljena".

Povedali smo to, da pokažemo ljudstvu, s kakšnimi brezvestnimi sredstvi se bori prvaka gospoda proti vsemu, kar ne trobi v njen rog. Mnogo je zaslepljenih, ki bodejo svoje denarje raje v bankerotne prvake zavode vlagali. In kadar jih bodejo izgubili, takrat naj se ti reveži potrkajo na svoja prsa in naj zakličejo: mea culpa, mea maxima culpa...

Napredna podjetja pa bodejo rastla in se razvijala. Kajti ta podjetja so izraz stare resnice, da zamore slovensko ljudstvo le s pomočjo nemškega in sporazumno z nemškimi napredovati.

In čas bode prišel, bodejo Slovenci sami svoje hujskače — proklinjali!

Politični pregled.

Vitezi Madžaroni. Madžaronski poslanec Nagy namerava napraviti dne 14. aprila, to je na dan 50 letnice tiste komedije, na kateri je stari Košut odstavil habsburško krono od ogrskega trona, gotovo proticesarsko priredbo. Zaje se je zanjo že 25 madžaronskih poslancev priglasilo. Ali nimajo na Avstrijskem nobene mokre cunje, da bi te ciganske klativiteze poglali?

Kaj zmore dobra organizacija, nam je pokazala Unija predilniških delavcev v svojem poročilu za 1906 in 1907. V teh dveh letih se je udeležila 374 akcij, in sicer 178 naskočnih štrajkov, 6 odbijalnih, 23 izprtij, 113 gibanj brez štrajka. Od teh se je doseglo popolnega vspeha v 158, delnega v 177 — le 39 akcij je bilo brezvspešnih. Pri teh akcijah je bilo udeleženih 47 podjetij iz 120.492 delavci in delavkami. Doseglo se je: l. 1906. Za 1.746.260 kron letne zboljšane plače in 1.822.800 ur letno skrajšane delavnika; l. 1907: 2.610.334 kron letno zboljšane plače in 6.861.065 ur skrajšane delavnika. Odkar pa eksistira "Unija predilniških delavcev in delavk", t. j. od 1. marca l. 1901 do konca septembra 1908, se je plačalo štrajkove podpore — 787.029 kron. V letu 1906 in 1907 se je izplačalo samo štrajkovskih podpor 523.975 kron. Brezposelne podpore je plačala Unija samo v letu 1908 (od januarja do septembra) — 84.291 kron. Od svojega postanka je plačala Unija brezposelne podpore znesek 243.632 kron, za pravovarstvo pa 22.967 kron. Potovalne podpore je izplačala Unija letos (od 1. januarja do 30. septembra) že 38.643 kron. Članov šteje danes: 54.000. Tako delavci! Ali bi ne bil tudi skrajni čas, da se kmetje organizirajo in za se delajo?

Plače za poslance, to je, kakor znano, eno najvažnejših vprašanj avstrijske politike. Kajti poslanci imajo sicer srce za ljudstvo, pa tudi za — svoje žepe. Kakor smo že poročali, hoče vlada zdaj poslancem plače pavšalirati. Obenem se bode tudi dohodke predsednika in podpredsednikov znižalo. Vsak poslanec bi po vladini predlogi letno 6.600 kron dobil. Dohodki predsednika bi se zvišali od 20.000 na 30.000 kron, dohodki podpredsednikov pa od 12.000 na 15.000 kron. Potemtakem bi nas davkoplačevalce koštala državna zbornica sledeče svote:

516 poslancev po 6.600 K . . . 3.405.600 K
predsednik 30.000 "
5 podpredsednikov po 15.000 K . . . 75.000 "
skupaj kron 3.510.600

Torej okroglo 3 $\frac{1}{2}$ milijone kron bi nas ti pridni gospodje koštali. Približno toliko plačujemo tudi danes zanje. Torej, volilci, le tiho bodite: po-

slanci ne bodejo od lakote poginili, prav gotovo ne . . .

Državni proračun kaže za leto 1909 nina: 2.303.596.103 krona izdatkov, 2.303.657.103 krona dohodkov. Med dohodki so največji Medvedoni, ki pridejo iz davkov! 345 milijonov b da ni cerkv milijonov pa iz indirektnih, 144 milijonov je mo nalag Medv taksi t. d. Direktni davki so razdeljeni literc večinoma siromašno delavsko ljudo. stvo! — Med izdatki so zanimivi: stav na cv dolg! milijonov in pol, za c. kr. deželno bran nalog njegovo da s Bojo prep je G delje To i Ako se bo Vas boli, ve P prej Boga sprej Kaj vas lak, farov obra sree nje sem mičr Bog Kri skor večn pa j več dolž šam se j jatelj sice ben ure nise da spe ktju bo gov vin je i abs

Dopisi.

Iz Spodnje Polskave. Dne 28. grudnia 1908 izvoljeni novi obč. odbor izvolil je dne 20. t. za župana zopet prejšnjega župana v. g. Siherla; za svetovalce pa g. restavrats Trösterja in g. Potočnika, oba na Pragersko Članek v „Slogu“ in sicer v prvi št. je ta velika laž, da bi bila pri volitvi propala „nemštarska stranka“ (nemškutarje imenuje nam „Sloga“ Štajercianec). „Sloga“ toraj začne v prvi št. resnično obracati in lagati kakor prednik „Novi slov. Štajerc“. Ta list nam zavolj laži in narodnega hujskanja ni mogel živeti, slutil je da ga nobeden postenjak mara, ter se je prekrstil v novo ime „Slog“ misleč da bode boljše slo; ravno tako ka če pride kaka obrt na kant, spremeni ime skuša pod novim imenom nadalje ljudstvo bati. Pa „Sloga“, to ne bode slo, vidi se v prvi številki, da imaš vse lastnosti poginjen prednika in ravno tako malo ti bode ljudje verjelo kakor „Nov. slov.“ „Štajercu“, najma na Polskavi. Mi smo naprednjaki ter se ne rano na narodne hujskače mi delamo; le za gos darstveni napredek v teh za kmete jako žalost časah. Troje neumne narodne hujskarije prod „Sloga“ le kje drugod, pri nas nič ne sku mi ne potrebujemo židovskega blaga! Mi smo ostanemo vli slovenski možje, pa tudi Štajercianci. Prorokujemo ti pa že naprej, da bo končala v kratkem času na jetiki, kakor končal ranjki „Novi slov. Štajerc“. Mi smo

Iz Slov. Bistrice. „Sloga“ želi za Bistrico narodnega lončarja in sodarje. Nam je vse eno ali je Nemeč ali Slovenec. U lončar in umrli sodar sta bila oba Nemeč, de zvesta delavca ter pri ljudstvu sploh jako ljubjena ker sta bila vestna delavca. Imam bližini sodarja narodnega hujskača po reče „Sloge“; pa boljše bi bilo manj hujskati, sode delati za rabo za tekočino ne pa za fi Ne narodnost temveč strokonjaštvo dela m mojstra.

Iz Pragerskega. Že večkrat smo imeli v se pritožiti zoper napade črešnjevskega župa Jancz Sušnika, pa smo zmiraj še prizana Zadnjo nedejlo je zopet klatil na prižnici, med drugimi neumnostni kričal, da smo si najeli neko razčapano malovredno osebo, ka je pred nami nosila našo rdečo „feco“ (fi itd. Slišali smo da v spovednici celo šolsko d izprašuje čez naše časopise. Da draži in nap ljudi od naše stranke, kateri imajo v faro kaj za upravit, tega nadalje ne omenimo. danes spregovorimo samo resno besedo: G. i nik Jancz Sušnik! Mi Vam ojstro zapomne pustite nas za vselaj in povsod v miru, prvi priloznosti branili se bodedo ter vas o o jstro napali, da se bodede v najskrivnejši h skrilli! Mi hočemo pred Vami mir, drugače bodedo upognili, in ako bi bili Vi tako vi kakor je sv. Mihela stolp. Sodil nas bode l ne pa človeče, katero ima koše grehov na s Toliko v premislek. Delava

Laporje pri Slov. Bistrici. Dragi „Štaje nekaj ti imam poročati od našega župa Medveda pa tudi od Laporskega „teaterja“ je Medved v stari šoli zrihtal. Preje se n nik ni upal iti deco krščanski nauk v s šolo učiti; je dejal, da bo „plafon“ na nj padel. Ali zdaj je „teater“ tam, zdaj pa še harica gre „teater“ igrat. V tem „teatru“ in različne igre, po noči pa Bog zna kakšne d grede mladina. Dobro je vrihtal Kriztuzov m